

Iks ging weer eens pleiten

Leo van Osch

X was op weg naar het Hof van Discipline in Utrecht. Na vele jaren praktijk was het er dan toch een keer van gekomen: een klacht. Een onbenullige klacht in zijn ogen en de Raad van Discipline had hem daarin gelijk gegeven, door de klacht 'op alle onderdelen ongegrond te verklaren', maar zijn voormalige cliënt, bij wie hij, nu hij erover nadacht, altijd al pathologische trekjes had waargenomen, was in beroep gekomen, daarin stevig gesteund door een juridisch adviseur. Als X de spreekwoordelijke regen was, dan was die juridisch adviseur een wolkbreuk.

Het was een dag met zacht herfstweer en X mompelde de eerste regels van Keats' 'To Autumn' voor zich uit. Meer kende hij er trouwens niet.

X sjokte rond het Janskerkhof met – de naam zei het al – de dood in zijn schoenen. Deed hij er wijs aan zelf te pleiten? Had hij, ondanks de volstrekt onleesbare appèlmemorie, toch niet beter een pleitnota kunnen maken? In afwachting van het uur der wrake voor zijn ex-client belde hij in een andere zaak tot het einde van zijn beltegoed met een confrère, in een ultieme poging een KG te voorkomen, en liep toen naar het kantongerechtsgebouw waar het hof zitting hield.

X meldde zich bij de bode en werd verwezen naar de wachtruimte, een in de voormalige binnentuin gearmatureerd glazen gebouw-tje. In het midden daarvan was een betegelde 'natte ruimte' met wasbak geplaatst. De akoestiek was beroerd. 'De burgemeester van

Wezel...' prevelde hij voor zich uit. Het galmde als in een echopot en hij kon woordelijk verstaan hoe een nuffige vrouwelijke advocaat een cliënt uitlegde dat de zitting niet doorging en 'of die brief waarin dat stond dan niet ontvangen was'. Nu ja, 'die zou wel op de deurmat liggen', ging ze voort. Evengoed moesten die mensen bij wijze van spreken weer om vier uur met de paardentram terug naar Kockengen of God mocht weten welke negorij. Dat was wat je noemt lef hebben, om onder de rook van het Hof van Discipline dat soort taal uit te slaan.

De griffier riep nu zijn naam en X maakte van achter de betegelde ruimte kenbaar dat hij er was. Zijn ex-client nog niet, en even hoopte X dat die onwrikbaar vastzat in een door boze vrachtwagenchauffeurs opgeworpen barricade of, nog veel fijner, dat zijn cliënt misschien zelfs door diezelfde chauffeurs uit zijn auto was gesleurd om hem eens en voor altijd van alles af te leren. Helaas, cliënt verscheen toch met de mallotige adviseur, die hem zowaar vriendelijk bejegende.

Binnen lag diepblauwe vloerbedekking die contrasteerde met de okerkleurige bekleding van tafels en stoelen. De stoel en een vreemd driehoekig tafeltje die hem werden aangewezen stonden op nog geen meter van de verho-

ging

waarop het hof was gezeten en gaven het begrip tuchtrecht een heel andere dimensie.

De voorzitter, die iets weg van Ted de Braak, vatte met een op de bonhomie van de voormalige kijkbuisheid gelijkende wijze de zaak samen en mr. Wolkbreuk gaf een toelichting. X keek onderwijl naar de griffier die – kennelijk lijdende aan een oogkwaal – met een buitenmodel bril met donkergele glazen op zijn neus, zijn voorhoofd bijkans plettend, voorovergebogen over zijn schrijfblok lag.

X pleitte nu voor eigen saeck, maar, zo merkte hij, dat had hij beter niet kunnen doen. Niet dat hij niet uit zijn woorden kwam, maar briljant kon je het niet noemen.

Het hof gaf geen krimp. Nee, het was helemaal niet van jongens-onder-mekkaar of ouwe-jongens-krentenbrood, het was van een ijzingwekkende kilte en het gelek of X niet alleen tuchtrechtelijk de plank had misgeslagen, maar ook anderszins in het geheel niet deugde.

Na afloop haalde hij opgelucht adem. Buiten ritselden de bladeren op het plein en boven in de lucht scheerden vogels. X schoot nu ook de laatste regel te binnen: 'And gathering swallows twitter in the skies.'

n

